

Αυτό που είμαστε

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΠΑΝΟΥ

Ο πολιτικός εναγκαλισμός ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δείχνει κάτι περισσότερο από κυνισμό. Ο Αλέξης Τσίπρας απλώνει το χέρι στον Πάνο Καμμένο γιατί προφανώς τον θεωρεί βολικό κυβερνητικό εταίρο, που δεν θα βάλει δηλαδή ουσιαστικούς όρους για τη συνεργασία, πέρα από τη συμμετοχή στη νομή της εξουσίας. Με πρόσχημα το αντιμνημόνιο, ο ΣΥΡΙΖΑ απενοχοποιείται, υποστηρίζοντας ότι το πρώτο ζητούμενο της δικής του κυβέρνησης θα είναι η επιθετική διαπραγμάτευση με εταίρους και πιστωτές και σε αυτό τον στρατηγικό στόχο ταϊριάζουν όλες οι αντιμερκελικές, αντιτροϊκανές δυνάμεις. Στο βάθος της εικόνας υπάρχει ο Κώστας Καραμανλής. Ο πρόεδρος των ΑΝΕΛ έχει πει πως ο πρώην πρωθυπουργός αποτελεί «εθνικό κεφάλαιο για τη χώρα», ο ΣΥΡΙΖΑ εννοεί περίπου το ίδιο, όπως προκύπτει από το γεγονός ότι τον αφήνει εκτός κριτικής και του δείχνει συμπάθεια, αν όχι και θαυμασμό, με διάφορες ευκαιρίες που παρουσιάζονται.

Δεν μπορεί εύκολα να φανταστεί κανείς πώς θα ταίριαζαν αν συγκυβερνούσαν τα δύο αυτά κόμματα στα θέματα εξωτερικής πολιτικής, στο μεταναστευτικό, σε ζητήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών, στον εξορθολογισμό των σχέσεων Εκκλησίας-κράτους, που περιλαμβάνεται στο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ. Αλλά τι σημασία έχει η ιδεολογία μπροστά στον αυτοσκοπό της εξουσίας, που στο κάτω-κάτω στο αντιμνημόνιο θα τη χρωστάνε;

Ίσως το πιο σακαριστικό δεν είναι η υπέρβαση κάθε αντικειμενικής αξίας και αρχής του προοδευτικού κόσμου αλλά η βαθιά πεποίθηση ότι αυτό δεν πρόκειται να έχει πολιτικό κόστος. Ο Αλέξης Τσίπρας συναντιέται με τον Πάνο Καμμένο για να ανταλλάξουν φιλοφρονήσεις και να προβληθούν ως κυβερνητικό δίδυμο πιστεύοντας ότι δεν πρόκειται αυτό να προκαλέσει εκλογικές απώλειες. Και αν έχει δίκιο:

Ένας που δεν ενοχλείται από τη συμμαχία ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ λέει ότι ο Καμμένος δεν είναι ότι χειρότερο υπάρχει στη Δεξιά, άλλος θυμίζει ότι το ΠΑΣΟΚ δέχτηκε τον Βαριθι και τον Γεωργιάδη του ΛΑΟΣ στην κυβέρνηση, ενώ η ΔΗΜΑΡ δεν έβαλε βέτο στην τοποθέτηση του Μπαλάκου ως γραμματέα της κυβέρνησης. Συμφηρισμοί, δηλαδή. Υπάρχει και η άποψη ότι κάθε αντιμνημονιακό είναι καλό και ότι πια τα πράγματα δεν κρίνονται στη βάση του διλήμματος Αριστερά-Δεξιά ή, διαφορετικά, ότι υπάρχει καλή Δεξιά, που είναι η Δεξιά των ελλειμμάτων (Καραμανλής) και του τσαμπουκά ενάντι των ξένων (Καμμένος). Ορισμένοι θυμίζουν ότι οι ΑΝΕΛ δεν αποδέχονται πως έχουν υιοθετήσει τη θεωρία των ψεκασμών και αποδίδουν σε συκοφαντική προπαγάνδα την εντύπωση που έχει δημιουργηθεί σχετικά. Προσπαθούν, δηλαδή, να πουν ότι η επιλογή των ΑΝΕΛ από τον ΣΥΡΙΖΑ ως του ιδανικού κυβερνητικού εταίρου δεν είναι κάτι τόσο κακό όσο παρουσιάζεται από κάποιες πλευρές, ότι πρόκειται για μια φυσική συμμαχία.

Το πρόβλημα δεν είναι τόσο ότι το πρόσωπο του τέρατος δεν τρομάζει το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, που έχει αποδείξει κι άλλες φορές πολιτικό τυχοδιωκτισμό, ψάχνοντας, για παράδειγμα, δυνάμεις στα έγκατα του ΠΑΣΟΚικού βαθθός κράτους. Το πρόβλημα είναι ότι μπορεί η σύμπλευση του ΣΥΡΙΖΑ με τους ΑΝΕΛ να μην τρομάζει ούτε το κοινό της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Μέχρι στιγμής δεν προκύπτει ότι κάθε φορά που ο Αλ. Τσίπρας χαμογελά δίπλα στον Π. Καμμένο υφίσταται πολιτική ζημιά, γι' αυτό άλλωστε και εκφράζεται πλέον χωρίς δισταγμούς.

Όπως όλα δείχνουν, υπάρχει μεγάλο ακροατήριο έτοιμο να δεχτεί τον πολίτη του λαϊκισμού, του ανορθολογισμού, του αντιευρωπαϊσμού, του εθνικισμού, του πελατειασμού, του νασηραύ ελληνοκεντρισμού – είτε έχει αριστερό είτε δεξιό ή πολύ δεξιό πρόσημο. Οι κρουγές, οι απειλές, τα νταπλίκια, η γυαλάδα στο μάτι, ο εκφοβισμός των αντιπάλων, το μίσος εναντίον του άλλου τρόπου σκέψης, η συνωμοσιολογία, ο παραλογισμός, οι ακρότητες – όλα αυτά είναι αποδεκτά από ένα σημαντικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, πόσο μεγάλο φάνηκε στις εκλογές του 2012.

Με αυτή την έννοια, η συμμαχία ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει χαρακτηριστικά αποκάλυψης της πολύ βαθιάς ελληνικής ουσίας. «Δεν βλέπουμε τα πράγματα όπως είναι, αλλά όπως είμαστε».

Ο Αλέξης Τσίπρας συναντιέται με τον Πάνο Καμμένο για να ανταλλάξουν φιλοφρονήσεις και να προβληθούν ως κυβερνητικό δίδυμο πιστεύοντας ότι δεν πρόκειται αυτό να προκαλέσει εκλογικές απώλειες. Και αν έχει δίκιο;